

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

3. Dubia circa affectus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

amore nudo, forti, suisque commodis minimè adhærescente obediat Deo, in illius directione confidat, ipsum in hoc etiam quam maximè amet. Porro hæc via eò est excellentior, solidior ac perfectior, quò occultior, magisque ab omni voluptate sive sensibili sive spiritali aliena. Ex quo fit, ipsam non esse nisi pro animabus generosis, magnæque perfectionis amantioribus, quæ hanc ob rem specialissimè opus habent frequenti communicatione cum Patre Magistro aut Directore suo spiritali.

3. *Dubia circa Affectus.*

1. **Q**uid faciendum, ubi voluntas ex meditatione nullo modo commovetur? Nequaquam impatiente id animo ferendum, sed humiliter & cum resignatione tolerandum, hoc enim ipsum est, in quo potissima pars consistit profectus, quem vult Deus ut reportemus ex oratione; Et verò hic profectus exiguus minimè est, humilis etenim illa resignatio quam maximè placet divinæ Majestati. In hoc ergo sancta illius amplexanda voluntas, ipseque à nobis laudandus est silentio, quod nobis commendat hoc ipso, quò nihil, quod ei dicamus, inspirat.

Quod si neque istos resignationis actus elicere queamus, saltem illorum desideria concipere debemus. Quod si neque illa concipere posse nobis videamur, rogandus nobis est Deus, ut ipse seipsum laudet in nobis eo modo, quo ipse desiderat, eo fine nos ipsi totaliter resignando.

Atque, ut paucis expediam, si quis in statu
esset

esset insensibilitatis, ut facere omninò posset nihil, patienter tolerandum id foret, atque hoc eò erit utilius, quò minus ex parte nostra erit oblectationis. Utilissimum sanè hac in re erit recurrere ad gloriosissimam Virginem, aut aliquem ex nostris sanctis Patronis, ut illius interventu obtineamus sancti Spiritus gratiam, quæ forte nobis in pœnam defectuam nostrorum denegatur.

2. *Nunquid connitendum erit, ut, etiam reluctante hoc statu affectus producamus? Minimè, quia voluntas est potentia libera, quæ nec potest, neque debet cum violentia impelli. Sufficit ergò illam omnibus considerationibus, quas adinvenire poterimus, rationabiliter excitare. Quod si hoc non succedat, simpliciter patiendum est, ubi agere non poterimus, aliàs enim periculum adiremus ingentem causandi capitis dolorem. Huc namque referri potest Sapientis illud effatum i *Qui fortiter premit ubera ad eliciendum lac, exprimit butyrum, & qui vehementer emungit, elicit sanguinem.* *Prov. 30. 33.**

3. *Nunquid anima eo casu saltem posset se juvare formulâ aliquâ actuum resignationis & humiliationis coram Deo? Etiam poterit hac vel simili ratione: „ In mea hac impotentia, Domine, quàm humillimè in sanctam tuam me resigno voluntatem. Gaudeo, ad eò te magnum esse ac supra me elevatum, ut ex me ipso tui nihil comprehendere queam. Confiteor etiam, esse me indignum prorsùs quem respicias, aut quo de vel cogites. Tamen verò à divino conspectu*

*Formula
actuum
resignationis &
humiliationis.*

„ spectu tuo me totaliter non repudies, atque
 „ men haud ignoro, me nullatenus mereri,
 „ ut te collaudem, aut divinæ tuæ loquar Ma-
 „ jestati. E contrario illam ego inhonoro,
 „ ubi laudare incipio, quia quidquid de ipsa
 „ dico, quidquid cogito, infinite minusest eo,
 „ quod ipsa reverà est. Complaceat igitur tibi
 „ Domine, ut meo nunc te collaudem silen-
 „ tio, Velle desidero, quidquid de me tu vo-
 „ lueris, dicere tibi volo, quidquid tu ipse ti-
 „ bi dicis, omnesque tibi laudes edicere cupio,
 „ quas in gloria tua recipis à Beatis ac Sanctis
 „ tuis.

4. Unde provenit, ordinariè aliquos affe-
 ctibus citius aliis commoveri? Primò id pro-
 cedit ex indolis *teneritudine*, mollitieque na-
 turæ facilioris ad recipiendas quorumlibet ob-
 jectorum impressiones. Qui ejus sunt genii,
 meditationem interrumpere minimè debent,
 ubi primum mediocriter commoveri se adver-
 tunt, quin potius ad illam prosequendam
 constringere sese debent. Res enim infructuo-
 sa foret, totum orationis tempus impendere
 lacrymis, suavioribusque affectionibus, quæ
 ordinariè in hominibus istis non sunt nisi effe-
 ctus naturæ, omissis iis, quæ magis necessaria
 sunt. Secundò provenire id potest ex eo, quod
 quis iam tum *plurimam* rerum divinarum *no-*
titiam per meditationes præcedentes *acquisi-*
rit, adedò ut anima sit tantæ perspicacitatis,
 ut, si suæ considerandæ materiæ insistere vel-
 let diutiùs, potiùs obscuraretur, ac refrigeret-
 ret. Illi omnino pertinaciter velle non debent
 meditari, sed frui potius fructu superiorum
 suorum

suorum laborum, totumque tempus impendere affectibus, quia jam tum ab initio dimidium facti, hoc est, intellectum habent circa propositam materiam quàm illuminatissimum atque instructissimum. Praxis ista non nisi Proficientium propria est, qui poterunt etiam aliquando (ubi nimirum fuerint impediti, quo minus ad orationem præparare se potuerint) revocare in memoriam aliquam ex præcedentibus meditationibus, ut iterùm hîc degustent, quod aliàs gustarunt atque utiliter affectibus, quos in semetipsis excitarint, occupentur.

5. *Quod si affectus vehementior fuerit, instar ignis ardentis cor ardore suo adurentis, nunquid ei omnimodè concedendum erit?* Neutiquam id facere debent potissimum Incipientes. Verùm intensiores illi ardores moderandi erunt, siue activitatem animi temperando, siue etiam, si aliter ignis ille temperari nequiret, orationis argumentum commutando. Hic etenim nimius æstus causare posset capitis dolores, ac stomachi pectorisque debilitates, quæ animam impedirent, quo minus pro multo tempore facere posset orationem: imò timendum est, ne excessus illi proveniant potius ex causa aliqua naturali, quàm operatione Spiritus sancti.

6. *Quomodo fovendi sunt affectus, ubi illos deprehendimus remittere?* Faciendum est instar illius, qui ligna igni superaddit, ipsumque sufflat, ne restringatur: ita & nos affectuum ignem sufflare debemus,

R

illi

De
oratione

illi intermiscendo considerationem. Quod si quandoque voluntas emotam se tenferit nescio quo amore Dei molliatque otioso, qui nihil facere aut pro ipso aggredi velit, illam urgentioribus motivis impellere debemus ad aliquid pro gloria ipsius aggrediendum, puta ad revellendam aliquam imperfectionem, aut amplexandam alicujus boni operis exercitationem, neque ullo ipsam modo ita indeterminatam ac suppressam relinquere oportebit.

7. *Estne necessarium, ut Deo semper loquamur in secunda persona in iis, quos producimus, affectibus?* Non, sed per apostrophen aliquando alloqui possumus animam nostram, aliquando Sanctos, aut alias etiam creaturas: sufficit etiam aliquando moderatè ruminare atque animo recolere punctum illud, in quo voluntas adinvenit gustum, illi cordis intimo cum affectu insistendo absque eo quod vel Deo vel nobisipsis loquamur.

8. *Nunquid quorundam in pluribus virtutum actibus exercitandis reprehendenda precipitatio est?* Etiam, quia ille agendi modus plenus est distractionibus, atque idcirco ubi cognoverimus, quanam virtus pro statu præsentis nobis magis necessaria sit, illi præcipuè insistendum erit, absque tamen aliorum actuum, qui quasi sponte se ingerunt, rejectione. At hinc inde ad illos inquirendos vagari omninò minimè oportet.

9. *Nunquid præ cæteris magnificandi sunt affectus sublimioris ac purioris amoris Dei?* Recipiendi quidem illi sunt cum humilitate, ubi illos concesserit Deus, at nunquam ab actibus

bus reverentiæ in nostra vilitate, humilitatis in nostra miseria ac doloris de nostris peccatis discedendum erit. Optimè enim dixit sancta Theresia, nunquam committere nos debere, ut omnes exuamus affectus humillimæ sincerissimæque compunctionis, quæ panis est quotidianus, cum quo vesci nos oportet omnibus aliorum sanctorum affectuum cibus.

10. *Quid faciendum, ubi timemus, ne promissa, quæ Deo facimus, minimè exolvamus?* Conscientia illa timidior & plus æquò diffidens exuenda est, contrarium cum auxilio te divino facturum sperando, nec pusillanimitati aut frequentium in eosdem defectus relapsuum recordationi succumbendo: semper etenim à divina bonitate liberationem ab hujusmodi infirmitatibus sperare debemus.

11. *Quid faciendum est animæ, ubi eum, quem sperabat successum, atq; in oratione satisfactionem non experitur?* Bona praxis eo casu est, rebus, quas meditati fuerimus, affici, non secundum infirmam earum notitiam, quam habemus nos, sed juxtâ quod illas cognoscit Deus, illi exempli causâ dicendo:
 „ Desidero, Domine, talem vel talem rem facere pro gloria tua, affectione non quidem exiguæ, quam ego habeo, notitiæ, sed cum desiderio te, quantum quidem tu ipse mereri tenosti, glorificandi.

Optimum quoque factu erit, divinæ suæ Majestati offerre sensus nostros imperfectos in unione eorum, quos Dominus noster Jesus Christus super eadem materia habuit perfe-

ctissimos : quinimò distractiones quoque nostras involuntarias in obsequium ac recognitionem divinissimæ illius attentionis, quam ipse semper habuit suis in orationibus ; tentationes nostras importunas in honorem infinitæ sanctitatis ipsius ; inquietudines nostras in honorem perpetuæ ipsius atque invariatae tranquillitatis ; imperfectiones nostras, quæ quidem in nobis involuntariæ sunt, hac ratione referendo in gloriam contrariarum virtutum, quæ sunt in sacratissima ipsius humanitate. Hæc etenim glorificandi Deum methodus ipsi quàm acceptissima, nobisque est quàm utilissima.

12. *Quidnam oratione absolutâ factò opus ?* Primò opus est examine, ad videndum, qua nos ratione in illa gesserimus, an videlicet bene præparaverimus materiam ; an in Dei præsentia continuò perstiterimus attenti & tranquilli ; an verò è contrario fuerimus conturbati ac distrahi, atque unde hoc acciderit : quales habuerimus motus & affectus ; quò illi nos impellant, quantopere ad illos in praxin redigendos obstringamur, & quid determinatè Deo polliciti simus.

Secundò necesse est nos conniti, ut toto die conservemus recollectionem in oratione acquisitam, orationibus jaculatoriis, quantum fieri potest, fovendo affectus in oratione enatos, fugiendoque præcipuè curiositatem oculorum ac multiloquium. Optimè enim dixit Religiosus ille devotissimus : *Citò perit devo-*

Thom. à Kemp. l. de discipli.

devo-

devotio, quæ non custoditur sub silentii *claustr.*
fræno. *cap. 8.*

3. Utilissimum est aliquando in memoriam revocare bona proposita illic concepta, eaque renovare. Denique perutile quoque erit fructum cujuslibet orationis paucis verbis in parvo quodam libello conscribere, vel ad hoc, ut illius rationem reddere queas Patri Magistro, ubi illum convenies, de interno statu tuo cum ipso communicaturus.

13. *Ex quo Religiosi alicujus profectus in oratione dignoscitur?* Ex majore interiore pace, majore ad res terrenas indifferentiâ, majore continentîâ sensuum ac linguæ, majore submissione, obedientiâ, ac propriæ voluntatis mortificatione, majore possessione sui ipsius, atque ad omnes actiones suas attentione. Optimè enim dicebant antiqui Patres, Religiosum orationi vacantem, neque tamen inde amplius mortificatum ac recollectum, similem esse grano vacuæ spicæ, quæ quidem in speciem pulchra videtur, at re ipsa non est nisi palea à quovis vento faciliùs agitata.

Hæc sunt, quæ Fratribus nostris, pro eorum instructione de benè facienda oratione mentali, scitu necessaria existimavimus.

Nunc consequenter de oratione mixta
atque aspirativa acturi
sumus.